

การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อโดยใช้ชุดกิจกรรม
การเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร

A Comparative Study of the Decision-Making Skills for Further Education
by Using of a Guidance Learning Activities Package and Learning by Using
of Traditional Teaching Method for Mathayomsuksa 3 Students at
Navamindarajudis Krungthepmahanakhon School

กมลชนก พิเชษฐบุรี¹ อรนุช ลิ้มตศิริ²

Kamonchanok Phichetphuree, Oranuch Limtasiri

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับสลาก คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 เป็นกลุ่มทดลองและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/10 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวนห้องเรียนละ 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที (t-test dependent, t-test independent) ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว มีประสิทธิภาพ 82.80/83.07 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 2) หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว นักเรียนมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) หลังเรียนด้วยการสอนแบบปกติ นักเรียนมีทักษะ

Received: 2023-02-13 Revised: 2023-04-01 Accepted: 2023-04-07

¹ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง Master of Education Program Department of Innovative Curriculum and Learning Management Faculty of Education Ramkhamhaeng University. Corresponding Author e-mail: kphis.nanna@gmail.com

² หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง Master of Education Program Department of Innovative Curriculum and Learning Management Faculty of Education Ramkhamhaeng University.

การตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ (Keywords): ทักษะการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ; การสอนแบบปกติ; ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว

Abstract

The purposes of this research were to create a guidance learning activities package on the efficiency criterion determined at 80/80. A comparative of the decision-making skills for further education of Mathayomsuksa 3 students between before and after using a guidance learning activities package. And a comparative of the decision-making skills for further education of Mathayomsuksa 3 students between learning by using of a guidance learning activities package and learning by using of traditional teaching method. The sample group for studying the results of using a guidance learning activities package was two group, the first group was Mathayomsuksa 3 students in room 3/4. The control group was Mathayomsuksa 3 students in room 3/10 in the first semester of the academic year 2022 at Navamindarajudis Krungthepmahanakhon school that derived by sample random sampling method. The research instruments for gathering data were guidance learning activities package, the lesson plans for using the guidance learning activities package, the lesson plans for using traditional teaching method, and the decision-making skills for further education evaluation form. The collected data was analyzed by mean, percentage, standard deviation, t-test dependent and t-test independent. The research findings were (1) the effectiveness of the guidance learning activities package at 82.80/83.07 which meets the 80/80 criterion. (2) The students' decision-making skills for further education measured after study using a guidance learning activities package were higher than their students' decision-making skills for further education measured before at the level of 0.5 significance. (3) After studying with the traditional teaching method, the student's decision-making skills for further education were higher than before studying with the traditional teaching method at the level of 0.5 significance. (4) The decision-making skills for further education of students studied with the guidance learning activities package higher than the decision-making skills for further education of students studied by traditional teaching method at the level of 0.5 significance.

Keyword: Decision-making skills for further education; Guidance Learning Activities Package; Traditional Teaching Method

บทนำ (Introduction)

การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542) มาตรา 22 ได้ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต ดังนั้นการจัดการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาผู้เรียน ที่ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ สอดคล้องกับความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การฝึกทักษะกระบวนการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา และทักษะชีวิตอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนขึ้น เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพอย่างรอบด้าน มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม สามารถจัดการตนเองได้ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนอย่างหนึ่งในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียนและอาชีพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การจัดการเรียนการสอนในรายวิชากิจกรรมแนะแนวเป็นกระบวนการพัฒนาและช่วยเหลือผู้เรียนด้วยการจัดบริการ มีกิจกรรมทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถจัดการชีวิตของตนได้ตามความสนใจ ความสามารถ และความถนัด บนพื้นฐานของความเชื่อว่าคนเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า สามารถพัฒนาให้เจริญงอกงามได้เต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลรู้จักตนเอง โลกของการศึกษา และสังคมแวดล้อม สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและวางแผนชีวิตการเรียน อาชีพ ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และพัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ อันจะนำไปสู่การมีชีวิตที่มีความสุข ความสำเร็จ และเป็นประโยชน์ จึงสามารถสรุปได้ว่าการแนะแนวนั้นมีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการคือ ป้องกัน แก้ไข และพัฒนา (หลักสูตรกิจกรรมแนะแนว, 2562)

ในปัจจุบันนี้สังคมและเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งส่งผลดีและผลเสียต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ให้มีความยุ่งยากซับซ้อนมากยิ่งขึ้น บุคคลจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรี มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีทักษะการตัดสินใจและการแก้ปัญหาต่างๆ ดังนั้นกิจกรรมแนะแนวที่จัดในโรงเรียนจึงมีความสำคัญในการทำให้ผู้เรียนสามารถปรับตัว มีทักษะในการตัดสินใจและแก้ปัญหา ให้ผู้เรียนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข (กลัณญ์ เพชรภรณ์, 2555) การจัดการเรียนการสอนกิจกรรมแนะแนวในปัจจุบันได้นำหลักการของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาปรับใช้และสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งแต่ละสถานศึกษาจะมีการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาในกลุ่มงานกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนขึ้น จะมีทั้งกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ และ

กิจกรรมนักเรียนประกอบด้วย กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด และกิจกรรมชุมนุม ซึ่งเป็นกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการคิด ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการแก้ปัญหา (กระทรวงศึกษาธิการ 2551, 20)

จากการเรียนการสอนในรายวิชาแนะแนวจะมีการวัดประเมินผลรายวิชาในทุกปีการศึกษา ได้พบสภาพปัญหาของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร ว่าผู้เรียนร้อยละ 75 ที่มีความกังวลเรื่องการเรียนต่อ โดยมีเหตุผลพื้นฐานคือ 1) ผู้เรียนยังไม่สามารถตัดสินใจเลือกเรียนต่อได้ 2) ผู้เรียนบางส่วนไม่ทราบว่าตนเองมีความชอบหรือความถนัดอย่างแท้จริงในด้านใด และ 3) ผู้เรียนไม่ทราบข้อมูลการศึกษาต่อในรูปแบบต่างๆ จึงทำให้ไม่มีข้อมูลประกอบการตัดสินใจ โดยเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการ จึงพบว่าการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะสามารถส่งเสริมผู้เรียนให้มีความรู้และพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อได้ ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวประกอบการจัดการเรียนรู้ขึ้น เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีข้อมูลที่จะนำมาใช้ประกอบการพิจารณาตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อและอาชีพในอนาคต ให้สอดคล้องกับสติปัญญา ความสนใจ ความสามารถ และบุคลิกภาพของตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ หลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว

สมมติฐานการวิจัย (Research Hypothesis)

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่ออยู่ในระดับสูงหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่ออยู่ในระดับสูงหลังการสอนแบบปกติ
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่สอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวมีระดับความสามารถในการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่ออยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนกลุ่มการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้วิธีการทดลองแบบ Randomized Control Group, Pretest – Posttest Design ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร จำนวน 11 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 449 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาประสิทธิภาพ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 จำนวน 42 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก

กลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/10 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว ประกอบด้วยชุดกิจกรรมทั้งหมด 5 ชุด
2. แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาแนะแนว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 7 แผน
3. แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการสอนแบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 7 แผน
4. แบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ เป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว โดยผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวไปดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาประสิทธิภาพ เพื่อทดสอบหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ดังนี้

การหาประสิทธิภาพครั้งที่ 1 ขั้นรายบุคคล ผู้วิจัยทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน จากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อยหลังเรียน มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลที่ได้ คือ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 79.33/80.67

การหาประสิทธิภาพครั้งที่ 2 ขั้นกลุ่มย่อย ผู้วิจัยทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน จากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อยหลังเรียน มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลที่ได้ คือ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.67/82.89

การหาประสิทธิภาพครั้งที่ 3 ขึ้นภาคสนาม ผู้วิจัยทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อยหลังเรียน มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลที่ได้ คือ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.80/83.07

2. การศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวและการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบสองกลุ่ม มีการทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน (Randomized Control Group, Pretest – Posttest Design) ตามขั้นตอน ดังนี้

ทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนสองกลุ่ม โดยการใช้แบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาแนะแนว จำนวน 7 แผน รวมทั้งหมด 10 คาบเรียน ซึ่งกลุ่มทดลองสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว และกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบปกติ

ทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยการใช้แบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ผู้วิจัยนำคะแนนมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว ที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของทักษะการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว จากการทำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ โดยใช้ T-Test Dependent Sample

3. วิเคราะห์ความแตกต่างของทักษะการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนแบบปกติ จากการทำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ โดยใช้ T-Test Dependent Sample

4. วิเคราะห์ความแตกต่างของทักษะการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาแนะแนว และกลุ่มควบคุมหลังจากการสอนแบบปกติ จากการทำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ โดยใช้ T-Test Independent Sample

ผลการวิจัย (Research Results)

ผลการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว มีประสิทธิภาพ 81.17/82.58 (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว

การประสิทธิภาพ	จำนวนนักเรียน	ประสิทธิภาพ	
		E ₁	E ₂
รายบุคคล	3	79.33	80.67
กลุ่มย่อย	9	82.67	82.89
ภาคสนาม	30	82.80	83.07

จากตารางที่ 1 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว พบว่า การหาประสิทธิภาพแบบรายบุคคลมีค่า เท่ากับ 79.33/80.67 แบบกลุ่มย่อยมีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.67/82.89 และแบบภาคสนาม มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.80/83.07 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้

2. การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว

การทดสอบ	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	t	sig.
ก่อนเรียน	40	122.00	12.399	-11.532	.000
หลังเรียน	30	149.83	16.006		

*p<.05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 122.00 และหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 149.83 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว พบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการสอนแบบปกติ (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	T	sig.
ก่อนเรียน	40	116.88	17.048	-10.114	.000
หลังเรียน	40	136.50	15.319		

*p<.05

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 116.88 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 136.50 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ พบว่า หลังเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับนักเรียนที่เรียนแบบการสอนปกติ (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับนักเรียนที่เรียนแบบการสอนปกติ

การทดสอบ	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	T	sig.
กลุ่มทดลอง	40	149.83	16.006	3.804	.000
กลุ่มควบคุม	40	136.50	15.319		

*p < .05

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 149.83 และกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 136.50 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า ทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อหลังเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว สูงกว่าทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อหลังเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวกับการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 82.80/83.07 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนใบกิจกรรมคิดเป็นเฉลี่ยร้อยละ 82.80 และแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นเฉลี่ยร้อยละ 83.07 ทั้งนี้เนื่องจากชุดกิจกรรมได้ผ่านขั้นตอนการสร้างและพัฒนาอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหลักสูตรการจัดกิจกรรมแนะแนว การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว และเพิ่มเติมข้อมูลที่ทันสมัยมากขึ้น มีการแก้ไขจุดบกพร่องทั้งในส่วนของเนื้อหาใบความรู้และใบกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพที่สูงขึ้นตามเกณฑ์ 80/80 สอดคล้องกับการวิจัยของวาริ คชศิลา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสองพี่น้องวิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งผลการวิจัยพบว่าชุดกิจกรรมแนะแนวที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตาม

เกณฑ์ 80/80 และสอดคล้องกับ กาญจนา น้อยวิมล (2560) ที่ได้ทำการวิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวส่งเสริมด้านการศึกษาและอาชีพ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผลวิจัยพบว่าชุดกิจกรรมแนะแนวส่งเสริมด้านการศึกษาและอาชีพมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 82.83/81.22

2. ทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

เมื่อนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนกลุ่มทดลองพบว่า นักเรียนมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวนักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่าก่อนการทดลอง ในขณะที่การสอนแบบปกติของกลุ่มควบคุม นักเรียนมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลของทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนว สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาแนะแนวและแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมวิชาแนะแนวได้รับการพัฒนาจนมีประสิทธิภาพ ตลอดจนได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ มาปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของวารี คชศิลา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสองพี่น้องวิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวนักเรียนมีความเข้าใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับวิจัยของ เป็นไท เทวินทร์ (2556) ที่วิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ มีผลการทดลองคือ หลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะในการวิจัย (Research Suggestions)

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในขั้นตอนการจัดทำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ผู้จัดทำต้องศึกษารายละเอียด ตำรา เอกสาร และวิจัยที่เกี่ยวข้อง ให้สอดคล้องกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้มีความเข้าใจมากขึ้น
2. ครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ถึงการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจน และส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรมและใบกิจกรรมพร้อมกันในห้องเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียน
2. ควรมีการใช้สื่อการเรียนรู้ในรูปแบบอื่น ๆ ในการศึกษาครั้งต่อไป เช่น โปรแกรมกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมเสริมทักษะการตัดสินใจ

เอกสารอ้างอิง (Reference)

- กรมสุขภาพจิต. (2546). คู่มือการให้การปรึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- กัลญู เพชรภรณ์ (2555). การศึกษาอัตมโนทัศน์หลายมิติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดสมุทรปราการ ตามแนวคิดของแบรคเคน. รายงานผลการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- กลุ่มวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. (2564). จิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา. สืบค้น 4 เมษายน 2565, จาก <https://dspace.bru.ac.th/xmlui/handle/123456789/7761?show=full>
- กานดาดี มณีวรรณ. (2561). รู้จักคนอื่น. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยเทคนิคโยธธ.
- งานพัฒนาระบบการแนะแนวอาชีพ. (2555). ข้อมูลแนะแนวอาชีพ. กรุงเทพฯ: กรมการจัดหางาน.
- จำเนียร ช่วงโชติ. (2544). การบริการปรึกษาและแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เจษฎา บุญมาโฮม. (2558). หลักการแนะแนวและการพัฒนาผู้เรียน. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม: สไมล์พรินต์ & กราฟิเคชั่น.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2549). นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาเกี่ยวกับการสอนระดับอนุบาล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชุดินทร อาษากิจ, และ สมชาย เตียวกุล. (2552). ผลของโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและทักษะการตัดสินใจของเด็กไร้สัญชาติในจังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ระดับ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ชุดิมา สุระเศรษฐ (พงศ์วรินทร์) จรินทร์ วินทะไช และทัศนีย์ ศรีพิพัฒน์. (2548). เอกสารประกอบการสอนวิชาเทคนิคและกิจกรรมแนะแนว. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวิรุ นงนุช. (2552). ผลของกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรู้จักและเข้าใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ระดับ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐพันธ์ เขจรนนท์. (2551). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: บริษัท วี.พรินท์.
- ทองเรียน อมรัชกุล. (2528). การบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน. พิษณุโลก: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพวัลย์ สีจันทร์ และคณะ. (2548). การคิดและการตัดสินใจ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- นงลักษณ์ ประเสริฐ และจรินทร์ วินทะไชย์. (2548). หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารวิชาการคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรารัตน์ กิจเจริญ. (2547). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ความสามารถแก้ปัญหาการเรียนของนักศึกษาปีที่ 3 วิทยาลัยมิชชั่น วิทยาเขตมวกเหล็ก. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- นิชลักษณ์ สุขสวัสดิ์. (2546). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ เพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปากพวง จังหวัด นครศรีธรรมราช. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิรนาท แสนสา. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม: ปีที่ 12 ฉบับที่ 1.
- นิรมล เสริฐศรี. (2559). กิจกรรมแนะแนว 3. นนทบุรี: สำนักพิมพ์เอ็มพันธ์.
- นุตประวีณ์ ญาณจันทร์. (2563). ลองเลือกดูหน่อย. (Online). สืบค้นจาก <https://insku.com/idea/-MB2h5bFJorDwWomDdWJ>
- บัณฑิตแนะแนว. เส้นทางสู่นาคต เมื่อจบ ม.3. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดรุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2545). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยะนุช เหลืองงาม. (2552). บรรทัดฐานในการตัดสินใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการเรียน วิทยาศาสตร์ เรื่อง ภาวะโลกร้อน ตามแนวทางการสอนวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสังคม [STS]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เป็นไท เทวินทร์. (2557). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช นนทบุรี.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2545). คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับ EQ. วารสารพฤติกรรมศาสตร์.
- พยอม วงศ์สารศรี. (2534). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร: คณะวิทยาการจัดการวิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- เมธาวี สุขปาน. (2556) ปัจจัยที่ผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักเรียน กรณีศึกษาวิทยาลัยพัฒนการธนบุรี. มหาวิทยาลัยธุรกิจ-บัณฑิตย์: กรุงเทพฯ.
- วัชร ทรัพย์มี. (2553). ทฤษฎีและกระบวนการการให้ปรึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- วันทนา ปทุมเทศวิวัฒน์ (2527). การศึกษาพฤติกรรมการตัดสินใจสั่งการของผู้บริหารสตรีโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร-มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วิชัย โสสุวรรณจินดา. (2546). การบริหารทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: โฟร์เพช.
- วิฑูรย์ ตันศิริ คงคล. (2542). AHP กระบวนการตัดสินใจที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในโลก. กรุงเทพมหานคร: กราฟิก แอนด์ปริ้นติ้ง.
- ศิริพงษ์ เสาภายน. (2547). หลักการบริหารการศึกษา: ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : บุ๊คพอยท์.
- ศิริลักษณ์ วัฒนศิริ. 2554. การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวด้านอาชีพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนปัญญาวารคุณ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2542). *องค์การและการจัดการ ฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: Dimond Business World.
- สมยศ นาวิการ. (2544). *การบริหารเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานพิมพ์บรรณกิจ.
- _____. (2545). *การบริหารแบบมีส่วนร่วม*. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- สมร ทองดีและปราณี งามสุต. (2545). *แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว*. ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว. นนทบุรี. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมาน อัสวภูมิ. (2551). *การบริหารการศึกษาสมัยใหม่ : แนวคิด ทฤษฎีและการปฏิบัติ*. อุบลราชธานี : หจก.อุบลกิจออฟเซตการพิมพ์.
- สุขอารมย์ เพิ่มพูนสุวรรณ (2560). *ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*. วารสารวิชาการ ปีที่ 7 ฉบับที่ 1.
- สุนันทา พรหมบุญ. (2540). *ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม*. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุรพงษ์ ปนาทกุล และคณะ (2536). *การวางแผนการศึกษา*. กรุงเทพฯ: เจริญผลการพิมพ์.
- สุริยวรรณ พรหมขุนทอง. (2556). *ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โอโณทัย พึ่งทองหล่อ. (2543). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิตสาขานิเทศศาสตร์ พัฒนาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์นศ.ม.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณ รัชธรรม. (2526). *เทศบาลในสมัยพัฒนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่นกรมการปกครอง.
- อาภา ถนัดช่วง และเรียบม ศรีทอง. (2545). *กิจกรรมพัฒนานักเรียน*. เอกสารการประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2545. สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.
- Schneider, B., Goldstein, H. W., & Smith, D. B. (1998). *The ASA framework: An update*. Personnel Psychology.
- Simon, Herbert A. 1966. *Administrative Behavior: A Study of Decision-Making Process in Administrative Organization*. Toronto: The Free Press.
- Wayne K Hoy and Cecil G Miskel. (2008). *Educational Administration Theory Research and Practice 8 th ed* (Singapore: McGraw-Hill Inc).